

เมื่อข้าพเจ้าไปอินเดีย

โดย

ประวิง สามโกเศศ ส.บ.

กรมการปลุกสัตว์

(ต่อจากฉบับที่ ๑ ปีที่ ๔)

เราออกเดินทางจาก Calcutta คืนวัน
อาทิตย์ที่ ๑๔ เครื่องบินออกจากสนามบิน
เมื่อเวลา ๒๓ น. คืนนั้นอากาศก็แจ่มใส
และเป็นคืนเดือนหงาย เสียงเครื่องบินคราง
กระหึ่มสม่ำเสมอตลอดเวลา ข้าพเจ้าก็
เกาะเฮนลง ชักผ้าห่มอย่างดีซึ่งเขามัประ-
จำไว้ทุกที่นั่งชั้นคลุมตัว อากาศหนาวเย็น
นอนมองจากช่องกระจก ดูพระจันทร์ ดู
กลุ่มเมฆ ซึ่งขาว เป็นปุย นุ่ม ลอย อยู่ กระจะ
กระจะ เป็นขรรยอากาศ ที่สยาย และไว้กจ้วล
ด้วยประการทั้งปวง ทอดอารมณ์เงินหลับไป
เมื่อไรไม่รู้ตัว มาคืนนั้นเมื่อเวลา ๒.๓๐
น. เครื่องบิน ร่อนลงสู่สนามบิน ชมทางที่
Magpur เราตกลงถ่ายลำทันที เครื่องบิน
ที่มาจาก จังหวัดต่าง ๆ มารวมกันที่จุดนี้
เปลี่ยนถ่ายคนและลงเมล์ แล้วลำที่มาจาก
จังหวัดไหนก็กลับจังหวัดนั้น เช่นลำที่เรา
โดยสารมานักลับ Calcutta ผู้โดยสารที่
มาจากจังหวัดอื่นจะไป Calcutta ก็มาขึ้น

ลำนี้ ส่วนเราจะไป Delhi ก็เปลี่ยนถ่ายไป
ขึ้นลำที่จะกลับ Delhi.

เราเข้าไปพักผ่อนในที่ ๆ เขา จัดไว้ใน
สนามบิน ล้างหน้า ล้างมือ สบายหัว
(บริษัทการบินนี้ห้ามผู้โดยสารสบายหัว บน
เครื่องบินอย่างเด็ดขาด) และรับประทานอาหาร
อาหารว่างฟรีตามเมนู โดยบริษัทการบิน
เป็นผู้掏เงินให้ พักผ่อนประมาณครึ่ง
ชั่วโมงเศษ เราก็เดินทางต่อไป.

ข้าพเจ้า ตาสว่าง เสียแล้ว ด้วย กาแฟที่
Magpur จึงมีใจหัดอีกเลย เครื่องบินคง
มุ่งสู่ตะวันตกเฉียงเหนือเป็นปรกติ ตอนเช้า
มีลมลมแรง กวักไกวอย่างแค้นพอควร ๒.๓๐
น. เครื่องบิน ลงสู่สนามบิน Willingdon
ท่ามกลางหมอกลงจัดและอากาศหนาวเย็น
เป็นอย่างยิ่ง วันนั้น ข้าพเจ้า สวมกางเกง
สักหลาด ใส่เสื้อยัดขนใน, เช็ค, Pull over,
และ Jacket พร้อมทั้งผ้าพันคอ แต่เมื่อลง
ไปอยู่ที่ Aerodrome ยังสันเป็นลูกนกตกน้ำ

พี่น้องระทบกันดังกัก ๆ เป็นวันที่หนาวมาก
วันหนึ่ง ทราบในภายหลังว่า เพราะหมอก
ลงจัดมากนั้น เครื่องบินที่มาในวันต่อมา
หาสนามบิน Willingdon ไม่เจอ พลัดไป
ลงที่ Jaipur (ไชปุระ) - หลายน้ำ ผู้เขียน
นึกเสียดาย อยากให้เราพลัดไปเช่นนั้นบ้าง
คงทุลักทุเลกันพอใช้ แต่จะวิตกทำไม เรา
ไปกันสองคน อย่างมากก็นั่งรถเช่าปรีช
ทุกซ์ พอเป็นเครื่องบันทึกความจำในเขต
“ช่วยไม่ได้” เปลี่ยนแปลงจากสิ่งที่เก็
จำใจเหมือน ๆ กันทุกวัน ซึ่งเป็นสิ่งที่น่า
เข็ดหน่ายเป็นอย่างยิ่ง.

ทางสถานทูตได้ทราบล่วงหน้าแล้วว่า
เราจะมาถึงในวันนั้น จึงให้ความช่วยเหลือ
โดยให้คุณ สละ และ คุณ โชค พรโสภณ
มาคอยรับ เราไม่รู้จักกัน แต่โดยหน้าตา
ซึ่งบอกยี่ห้อว่าเป็นคนไทย (ต้องเป็นคน
ไทยด้วยกันจึงจะรู้) เราทั้งสองคน จนได้
หลังจากเบิกกระเป๋ามาเรียบร้อยแล้ว ทั้ง
สองได้พาเราไปยังที่พักของท่าน ซึ่งอยู่ใน
บริเวณ Gymkhana Club ได้พักผ่อน ล้าง
หน้า ล้างมือ และ breakfast ที่นั่น จนถึง
เวลา ๕.๓๐ น. จึงขึ้นรถไปสถานทูต (เวลา
ทำงานทุกแห่งในอินเดียเริ่มแต่ ๑๐.๐๐ น.
ถึง ๑๓.๐๐ น. ตอนบ่ายแก่ ๑๕.๐๐ น.

ถึง ๑๗.๐๐ น.) เรานั่งรออยู่ที่สถานทูตจน
๑๐.๔๕ น. จึงได้เข้ารายงานตัวและติดต่อ
กับท่านทูต - หลวงพินิจอักษร - ประมาณ
ครึ่งชั่วโมง ก็อำลาท่านกลับ ออกจาก
สถานทูต คุณ สละได้พาไปที่สถานตำรวจ
แผนกควบคุม คนต่างดาว เพื่อรายงานเข้า
ตามระเบียบ เสร็จแล้วตรงไปโฮเต็ลที่จอง
ไว้ให้ เวลานั้น ประจวบกับมีการประชุม
World Power Congress โฮเต็ลและที่พักทุก
แห่งจึงเต็มไปหมด เราได้ที่ Seviss Hotel
ซึ่งเป็น โฮเต็ล ชั้นหนึ่ง แต่อยู่ไกล ถึง Old
Delhi ซ้ำไม่มีห้องเฉพาะให้ อยู่รวมกันเป็น
Dormitory มีทั้งฝรั่ง แหก แจก ญี่ปุ่น
รวมไทยอีก ๒ คน เป็น ๕ คน ตกเย็นมี
แขกแถมมาอีกหนึ่ง ฟุ่กฟักกันนัวไปเลย.

Delhi เป็นเมืองหลวงของประเทศ
อินเดีย แบ่งออกเป็น ๒ ภาคคล้าย ๆ กัน
กรุงเทพฯ และชุนบุรี เต็มแหล่งชุมนุมและ
และสถานที่ราชการส่วนใหญ่ อยู่ที่ Old
Delhi นี้ แต่เพราะความแออัดของพลเมือง
และความสกปรกของ อายัง ฝรั่ง ผู้
ปกครองทนไม่ไหว จึงไปตั้งเมืองชนใหม่
เรียก New Delhi สร้างเมืองอย่างมีแผนผัง
จึงสะอาดสวยงาม สร้างตึกใหญ่โตเพื่อเป็น
สถานที่ทำการที่สำคัญของรัฐบาล ตลอดจน

ค้าขาย โรงภาพยนตร์ ฯลฯ สร้างขึ้นใหม่ และจัดเป็นระเบียบ เพื่อความสะดวก และสง่างาม และเขาก็ทำได้สมใจจริง ๆ เมือง New Delhi จึงผิดกับ Old Delhi อย่างฟ้ากับดิน ผู้เขียนชอบย่านการค้าเขาเรียก Connaught Place มาก เขาจัดเป็น Circus โดย มีที่พักผ่อน เดิน เล่น สำหรับหย่อนอารมณ์อยู่ตรงกลาง ของทุกอย่างจะหาชื่อใดที่ Connaught Circus นี้ รวมทั้งบรรดาร้านอาหาร เครื่องดื่ม และโรงภาพยนตร์ แปลว่าถ้าจะชื่อของหรือหย่อนอารมณ์ตามโรงภาพยนตร์ ท่านจับแต่กชไปทีนั้น แล้วก็ขำที่ออกฉวนเวียนจนกว่าจะสำเร็จสมความประสงค์.

แต่ก็ส่วนมากนั้นว่าก็ กล่าวคือไม่ ค่อยไกลระยะทาง คนนั้นจากที่พักเราไปสถานทูต ซึ่งอยู่บ้านนอก ของแหล่งชุมชน New Delhi บอกแก่กชให้ ไปส่งที่ Aurangzeb Road ขึ้นนั่ง วางท่าโก้ เหมือนอย่างรู้จักดี แต่ความจริงเราสองคนไม่รู้ถนนหนทางกันเลย สุกแต่บุญแต่กรรมแล้วแต่มันจะพาไป เพราะหัดที่ไต่รถก็ นั่งมาเป็นนาน มันถาม "Which number?" เมื่อเราบอกให้แล้ว มันเลยออกสติกครักกิง ชักอึกอึก เพราะไม่เห็นเหมือนอกกับเมื่อเสาน

ลงไปคงรู้ว่าใช่ แต่ทางขึ้นบ้านหน้า ตรงเขาคู่พิกของท่านทูต มีป้ายตรงประตู "The Royal Thai Legation" และมีชายรับสวมสายสพายสี "ไทรรงค์."

เราเข้าไปนั่งคุยกับเด็ก ๆ บุตรชายหญิงของท่าน อยู่ครู่หนึ่ง ท่านทูตและภรรยาที่ออกมารวมวงสนทนาคุย คม เผล่าเย็นเจียวและมาเวลาจนถึง ๒๑.๕๕ น. จึงถึงเวลา dinner ข้าพเจ้าที่ของร้องจึก ๆ อยู่ตลอดเวลา เพราะรู้ว่าวันนี้เป็นไต่กินกับชาวไทยแน่ สมใจหายาก จากบ้านเมืองไปเพียง ๑๔ วัน เบื่ออาหารที่ไม่ใช่อาหารไทยเป็นที่สุด ฝรั่งเศสแท้จึก ๆ ชัด ๆ พียงก็มีแต่เครื่องเทศ จะหาปรุงให้รสกลมกล่อมเปรี้ยวหวานเค็มอย่างไทย ก็ทำกันไม่เป็น อาหารทั้งหมดในโลกนี้ ข้าพเจ้าว่าอาหารไทยนี้แหละอร่อยที่สุด วันนั้นเรากินกันอย่างที่เรียกว่า "เต็มครวย" ถ้าไม่ได้ peppermint หลังอาหาร ที่อินเดีย.

อากาศที่ Delhi เวลานั้นกำลังหนาวจัดอย่างยิ่ง แต่วันนั้นต้นสายไม่ได้ เพราะนัดกับคุณวิวัฒนา อิศรภักดี เลขาธิการสถานทูตในการจะไปติดต่อกัน จึงต้องกินแต่เช้า break fast เสร็จแล้ว จับแท็กซี่ไปทีสถานทูต แวะส่งเพื่อนร่วมห้องคนหนึ่งซึ่ง

เกิดชอบพอกันขึ้น เพราะนอนเคียงใกล้ๆ กัน เป็นคนสุขภาพเรียบร้อย มาในงานแสดง (Exhibition) การวิศวกรรมต่างๆ ซึ่งจัดให้มีขึ้นใน Delhi ขณะนั้นเหมือนกัน เป็นการแสดงที่ใหญ่งานหนึ่ง.

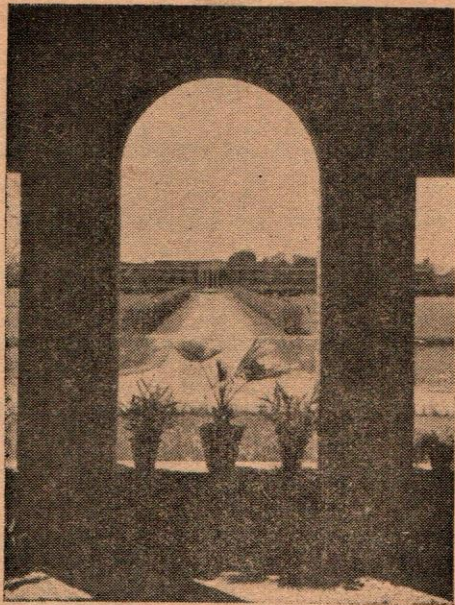
เรา-ภายใต้การนำของคณบดีคณา-จับแท็กสัตว์ตรงไปที่ Secretariat ที่ทำการรัฐบาลขึ้นเขาคอกใหญ่โตมหึมา หลายกระทรวงรวมกันอยู่ทั้งหมด สะดวกแก่การติดต่อ เราตรงไปที่กระทรวงเกษตรก่อน เมื่อรู้ความมุ่งหมายกันแล้วว่า เขาจัดให้ไปที่ Indian Veterinary Research Institute สาขาตำบล Izatnagar ก่อน ให้ไปพบ Director ของสถาบันนั้น แล้วตกลงรายละเอียดกับ Director เอง เขารูล่วงหน้าอยู่แล้ว ทางสถานทูตได้ทำหนังสือมาก่อน และ

ทางนี้ก็ได้ติดต่อไปยังสถาบันดังกล่าว ทางสถาบันไม่ขัดข้องและรอพร้อมรับเราอยู่แล้ว เรื่องจึงตกลงกันได้โดยรวดเร็ว ออกจากกระทรวงเกษตร เราตรงไปที่กระทรวงศึกษาธิการอีก เพื่อแสดงวิริยะฐานะตามที่เขาคงต้องการ และก็เป็นที่พอใจของเขาตกลงเรื่องเสร็จเรียบร้อยได้ภายในวันเดียว ข้อซึ่งใจมิได้อยู่ว่า เราจะทนความหนาวได้หรือไม่ เพราะตามรายงานที่ IVRI สาขาตำบล Mukteswar อากาศกำลังหนาวจัดหิมะตก อย่างไม่รู้ที่ เป็นอันหนักหนักที่ตกลงที่เราจะเดินทางไปแน่นอนในวันเสาร์ที่ ๒๐ คั้งนั้น เมื่อออกจาก Secretariat และแวะส่งคณบดีคณาที่สถานทูตแล้ว เราจึงไปรายงานตัวต่อตำรวจให้สลัก หลังเพื่อเดินทางออกจาก Delhi ในวันเสาร์.

เมื่อรู้กำหนดการเดินทางแน่นอนแล้ว บ่ายวันนั้นจึงได้ออกไป shopping หาของจำเป็นใช้ ซึ่งส่วนมากเกี่ยวข้องกับเครื่องหนาว เราสนใจพอใจว่าเป็น ทนความหนาวได้แน่ มี Overcoat, underwear, ถุงมือ และ หมวกขนสัตว์ ของจำเป็นอีกอย่างคือเครื่องนอน ผู้ที่เดินทางในประเทศอินเดีย จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้อง มี เครื่องนอน ติดตัวไปด้วย

ตึก Biological Products
Indian Veterinary Institute, Izatnagar

บริเวณหนึ่งของสถาบัน

ทั้งนี้หมายถึงเส้นทางออกไปตามตำบล มี
 ไซวันเวียนอยู่เฉพาะในเมืองใหญ่ที่มีโยคี
 ใหญ่ๆ ออกไปตามเมืองเล็กหรือตำบล ที่
 พักพอหาได้ แต่จะมีเฉพาะเตียงที่มีผ้าใบ
 ร้อยโยงไปมาสำหรับนอน ส่วนเครื่องนอน
 เช่น หมอน ผ้าห่ม หนุนนอน เราต้องมี
 ไปเอง ดังนั้น เราจึงซื้ออย่างที่เราเรียกว่า
 Hold all และซื้อหนุนอ่อนเล็กๆ บางๆ ผ้าปู
 หมอน ผ้าห่ม (มุ้งไม่ต้องเพราะไม่มีมุ้ง)
 ใต้แล้วยัดใส่ไปใน hold all ทั้งนี้ก็ได้เป็น
 bedding ๑ ชุด ม้วนกลมมรดแน่นมีที่หัว
 เสริม สะดวกแก่การนำไปอย่างยิ่ง คน
 เดินทางทุกคน มีแบบนี้ ทั้งนี้ ไม่ว่าไป

ที่ไหน แม้นรถไฟ พอค้ำปนอนกันแบบ
 นิ่งๆ เราได้ซื้อกระเป๋าใส่เสื้อผ้าขนาด
 กลางใหม่อีกใบหนึ่ง เขาของใช้ที่จำเป็น
 ใส่ลงไป ส่วนของไม่จำเป็นใส่กระเป๋าใหญ่
 ผากไว้ที่เคาน์เตอร์ ดังนั้น เราก็มักกระเป๋าหนึ่ง
 ขนาดกลาง ๑ ใบ bedding ๑ ชุด รวม
 ๒ ชิ้น พร้อมทั้งจะเดินทางสมบุกสมบันด้วย
 ประการที่ปวง เพราะทราบแล้วว่า จะต้อง
 ไปที่รถไฟ รถยนต์ ม้า และแม้กระทั่ง
 ในบางแห่งต้องเดินด้วยเท้า.

ในเวลานั้น เรายังไม่รู้ว่าจะสถานีรถไฟ
 อยู่ที่ไหน หน้าอาคารไฟเป็นอย่างไร ออก
 กี่โมง ถึงกี่โมง และที่ตัวที่ไหน ยังไม่รู้
 ทั้งนี้ จึงแอบไปคิสนิทกับ นาย Robert
 ผู้จัดการ hotel ตามที่ชื่อ Bareilly มัน
 อยู่ทางไหน เราต้องคิดตัวรถไฟสายไหน
 แล้วใช้ Old Delhi Station มันอยู่ตรงไหน
 กันเพราะเราเพิ่งมาตั้ง และไอ้เมืองมันก็
 ใหญ่กะโตะอย่างนี้ เราจะไปตรัสรู้ได้อย่างไร
 ปรากฏว่านาย Robert เองก็ไม่รู้จะไป
 ทางไหน แต่แกร็บจะช่วยเหลือโดยพาเรา
 ไปส่งที่สถานีให้ในวันนั้น หลุดไปเพราะ
 หนึ่ง เป็นอันว่าเรามี guide ไปส่งที่สถานี
 ละ อีกประการหนึ่งเราแก้ปัญหามาโดยไปที่

Mercury Travel บอกกับแม่สาวหน้ามดแล้ม
 ว่า เราจะไปที่สถานี Bareilly ขอให้ช่วย
 จัดการเส้นทางให้เราด้วย เราไปไม่ถูก
 แล้วเราก็มอบเงินไว้ให้ ๑๐๐ รูปีเพื่อซื้อตั๋ว
 โดยสารชั้นหนึ่ง ตอนเย็นวันนั้นเราก็กั
 ร์ยักตัวโดยสารและเงินทอง พร้อมทั้งราย
 ละเอียดว่า เราต้องไปรถไฟ Punjab Mail
 ออกจากสถานีเวลา ๐๕.๒๐ น. วิกิการที่
 คุ้มกัน คิดค่าธรรมเนียมถูก คุณเหมือนระ
 เป็น ๔ หรือ ๘ แอนนาจำไม่ได้ ซึ่งเป็นเงิน
 ไทย ๑-๒ บาทเท่านั้น รถไฟก็อันเคียม
 มากมายหลายสาย เป็นบริการที่กว้างใหญ่
 โดดที่สุด เรามาทราวย ภายหลังว่าเรามี
 Booking Office อยู่ในย่าน การค้า และ
 ชุมชนชน ต้องการจะเดินทางไปที่ใดก็
 ถามได้ที่ office นี้ เขาจะบอกให้ทราบไ้
 ว่ามีรถขบวนอะไรบ้างที่ผ่านสถานีนั้น และ
 ออกจากต้นทางเวลาอะไร ดังนั้นเราอาจจะ
 ไปเข้า ข่าย เช่น หรือกลางคืนก็ได้ เมื่อ
 พอใจไปเวลาอะไร เราก็ดักตัวไปรถขบวน
 นั้น ถ้าชั้น ๑ เขาก็ โทรฯ ไปยุคที่นง
 พร้อมทั้งขบคายชอที่ข้างรถ เราเดินตาม
 Platform ก็ให้เห็น คชชน ๒ ชั้น Inter-class
 หรือชั้น ๓ ก็ได้ แต่ที่นั่งไม่มีค ต้องไป

แย่งที่เขาเอง ใ้ วิถีที่ตัวคอน ๓๐ นาที
 ก่อนรถออกเขาไม่ใช้กัน เพราะมันล้นสน
 และยุ่งมาก ถ้าองค์การรถไฟเราทำวิธินัก
 จะดีไม่น้อย.

ถ้าหวักรรรมกรชนของมีมากมายอย่าง
 เหลือเพื่อ ทุกคนใส่เสื้อแดงและมีป้ายบอก
 นัมเบอร์ ติด ที่อก เป็นเครื่องหมาย เรียง
 แถวเป็นระเบียบไม่แย่งกัน คนหัวแถวมี
 สิทธิก่อนและตามลำดับไป พวกคนแบกของ
 ใต้หนักอย่างไม่น่าเชื่อ กระเป๋าหนักแสน
 หนัก ก็ไปๆพ้อชนทูนหัวหมด สชนสอง
 แขนหัวของเข้กเค็ดคพระรุงพระรัง เดินตัวปลิว
 เราตัวเปล่าเดินแทบไม่ทัน ถ้าไม่เหลือ
 ความสามารถจริงๆ เป็นต้อง ชนคนเกี่ยว
 จนหมด น้ำหนักไม่สำคัญ แต่ถ้ามากมาย
 หลายชั้นก็ต้องใช้ ๒ คน พวกนี้รังสั่งของ
 จนถึงรถ เขาแยกและชนชนขบวนรถเสร็จ
 ก่อนอื่นจะถามว่าไปรถสายไหน มีตัวแล้ว
 หรือยัง ถ้ามีแล้ว ชั้นอะไร พอรู้แล้ว
 อายังก็นำไปซานซลาที่รถสายนั้นเทะหรือ
 จะมาเทียบ และตรงที่เขาพาเราไปขึ้นรอ
 นั้น ชั้นที่เราคักตัวจะจอดตรงหน้าพอดีพอค
 เมื่อชนของชนเสร็จแล้วจึงจะขอรับเงิน ถ้า
 รถยังไม่มาถึงต้องคุมของรออยู่คั้งนั้น ขอ

เงินยังไม่ได้ การที่เขาใส่กุลชินไม่ใช้รด
 เช่นอย่างบ้านเรานั้น เพราะคนจนที่เป็น
 กรรมกรมีมากมายหาจ่าย อัตราค่าแรง
 จึงถูกอย่างหนึ่ง และอีกอย่างหนึ่ง สถานี
 ใหญ่ๆ อย่างเดลินี่ มันใหญ่โตเหลือประ-
 มาณ มีชานสถานีเป็นสิบๆ คันเพื่อกัน
 ความยุ่งยากสับสน เขาทำเป็นสะพานเหล็ก
 ทอดโค้งสูงเหนือหัวขึ้นไป ผู้ที่จะต้องไป
 ชานนอกๆ ก็เดินขึ้นสะพานไปเลย ไม่ต้อง
 ข้ามทางรถ อันนี้จึงใช้รถเช่นไม่ได้.

เราออกเดินทาง จากเดลินี่เมื่อวันเสาร์ที่
 ๒๐ มกราคม เวลา ๐๕.๒๐ น. ครอง ยังเข้า
 มีคอยู่มาก และยังมีหมอกคลุมอยู่เป็นระยะ
 จึงถือโอกาสรีบได้อีกนิดหน่อย รถไฟของ
 เขาห้องหนึ่งๆ บัดคาย มี ๒ ส่วน ส่วนหนึ่ง
 มีไฟฟ้าและพัดลมที่ละอัน อีกส่วนหนึ่งเป็น
 ห้องน้ำห้องซ่อม มีประตูติดต่อกัน ส่วน
 ห้องหนึ่งๆ นั้นเดินติดต่อกันไม่ได้ เป็น
 ส่วนเฉพาะ มีประตู ๒ ข้างเป็นทางขึ้นลง
 ใครจะมากัดต่อหรือทำอะไร ต้องเข้าทาง
 ประตูข้างสองทางนี้เท่านั้น ดังนั้นเมื่อเรา
 บัดประตูเล็กเป็นอัน Isolated อย่างเด็ดขาด
 นี้ว่าดี ไม่พลุกพล่าน.

ตอนสายถึงสถานี Moradabad เป็น
 สถานีใหญ่และรถหยุดนาน Bearer แต่ง
 เครื่องแบบ มาถามว่าจะต้องการอาหารเช้า
 หรือไม่ เป็นของทางการจัดขาย เราจึงได้
 break fast หนึ่ง นอกจากนั้นยังได้ผลไม้
 เช่นส้ม ซึ่งมีเวชขายด้วย ราคาไม่แพงนัก
 ตามสถานีใหญ่อย่างนี้ พอรถหยุด จะมี
 กูลิ (ภาษาแขกก็เรียก " กูลิ " เหมือนกัน)
 ขึ้นมาทำความสะอาดบนรถอย่างเรียบร้อย
 บัดเช็ด กระเป๋าทูหรือสัมภาระของเราให้ด้วย
 ถ้าเมตตาจะให้สัก ๑-๒ แอนนาก็สดม
 ถ้าไม่ให้ ไล่ให้ลงไปเร็วๆ ก็ได้ เพราะ
 เป็นคนของทางการรถไฟเขาจ้างไว้ด้วยค่า
 แรงที่ถูกมาก.

เวลา ๑๒.๔๕ น. รถถึงสถานี Bareilly
 เราโผล่หน้าต่างคนจนแน่ใจจึงลง กูลิถลิ-
 ถันขนของให้เสร็จ มีคนมารับหนึ่งคน
 หน้าตาเราแปลก อยู่แล้ว แดมมาลงที่
 กำบลอันเป็นบ้านนอกโดยแท้จริง จึงพบ
 กับผู้มารีบง่าย เราชนของขึ้นรถม้า (Tonga)
 คอย ปล่อยๆ ไปตาม ถนนซึ่ง นัยว่าดีมาก
 ผ่านหมู่บ้านอันสกปรกมีร้านค้าพอประมาณ
 อยู่เป็นคึกแถว ๒ ข้าง และมีแผงลอยเสริม

ตามสมควร ระยะทางประมาณ ๔ กิโลเมตร
จึงถึงบริเวณสถาบัน ซึ่งเรียกว่า Indian
Veterinary Institute สาขา Izatnaga เป็น
สถานที่ ที่มี บริเวณ กว้างขวางใหญ่โตมาก
ผู้นำพาเรา เข้ายังกาโล อินจ์คัไว เป็นที่พัก
เพื่อพักผ่อนและรับประทานอาหารกลางวัน
ซึ่งได้จัดไว้เรียบร้อยแล้ว ครูหนึ่ง Mr. B.R.
Ramchandani - Administrative Officer ซึ่ง
ขอเรียกย่อๆว่า A.O. ก็มาทักทายต้อนรับ
เราเป็นอย่างดี เมื่อได้ตรวจดูเห็นว่าทุกสิ่ง
ทุกอย่าง เรียบร้อยไม่มีอะไร ขาดตกบก-
พร่องแล้ว แกจึงได้ลากลับ ยัดนั้นเรา
ก็มีเวลาพักผ่อนโดยแท้จริง.

เวลานั้น ที่นั้น อากาศ หนาว กว่าที่เขล
มาก เพราะอยู่เหนือสูงใกล้เทือกเขาหิมาลัย
เข้าไปแล้ว ดันขึ้นในตอนเช้าด้วยความ
หนาวมาก ประมาณ ๐๕.๓๐ น. A.O. จึง

ได้มานำไปพบกับ Director ของ สถาบัน
เป็นคนมีความรู้สูงและคุยสนุกพอใช้ ได้
แนะนำตัวและสนทนากันพอสมควรแก่เวลา
จึงได้ลากลับที่พัก ในวันนั้นยังไม่ทำอะไร
ทำ เพราะเย็นวันอาทิตย์ ตอนบ่ายจึงนั่ง
รถม้าเข้าไปเที่ยวที่ตลาด พบกับผู้ที่ไปรับ
ที่รถไฟพอดี เป็นคนหนุ่มที่สนุกรสนานว่า
เริง และเป็นคนกว้างขวางอยู่ในตลาดแถบ
นั้น จึงได้แก่เป็นคนนำเที่ยวอีกครั้งหนึ่ง
ตลาดนั้นว่าใหญ่สมกับตำบล และแม้ว่า
จะเป็นตำบลเล็กๆตามบ้านนอก เขาก็จัด
สวนดอกไม้สำหรับเที่ยวเตร่พักผ่อน จัด
ไว้งาม มีสโมสร สนามเทนนิส และ
เครื่องเล่นกีฬาอย่างอื่น ๆ นับว่าพอใช้ได้
เราหาซื้อของใช้เล็กๆน้อยๆได้แล้ว จึงกลับ
ที่พัก.

(ยังมีต่อ)

อย่าได้วางใจเมื่อได้ปราบโรคใดโรคหนึ่งสงบลงไปแล้ว เพราะนั่นย่อม
หมายความว่า สัตว์จะมีความต้านทานต่อโรคนั้นน้อยลงทุกวัน.